

**Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2015/2016**

**Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Ladislav Ducháček

Název práce: MITOSIS – Člověk jako buňka

Slovní hodnocení:

Práce Ladislava Ducháčka je pro mne poněkud komplikovaná v pohledu i vnímání. A to nejen z pohledu sochaře, ale i z pohledu běžného diváka. Jednoho listopadového se na mne Ladislav Ducháček obrátil se žádostí o oponentský posudek své diplomové práce. Stručně popsal, nebo spíš jen konstatoval, že ve své tvorbě se zabývá drobnou, realistickou, figurální plastikou, která je komponována do symetrických obrazců. Tento moment mne posléze v jeho práci zaujal, nejen po stránce estetické, ale i z pohledu obsahu a myšlenky zdánlivého chaosu, který v hlubším pohledu může mít svůj řád i nějaký vnitřní systém. Možná až vigelandovské pojetí jeho sloupové kompozice jedné z prací, která je svým způsobem stejně zajímavá, jako v něčem chladně odpudivá. Rozporuplnost v chápání i dojmu z díla, je příznačná jak pro onoho norského sochaře, tak v odlišných rovinách a momentech, je zřejmá i určitá míra nejednoznačnosti a rozporuplnosti pocitů z díla diplomanta. Nutno podotknout, že Ladislav Ducháček se složitostem rozhodně nevyhýbá a faktem je i to, že ve své rozsáhlejší obhajobě velkou část věnuje vysvětlením oněch složitostí celého pojetí a chápání svého díla. Nemyslím si, že by to bylo přímo nutné, místy mám dojem, že se jedná o dlouhodobý až módní trend ve všem hledat vědu a za vším vidět genetiku □. Ne ve všem mohu vyjádřit souhlas, či se vším se ztotožnit. Proto doporučuji udržet větší míru nadhledu a nad dílem se zamyslet i bez konceptuálního kontextu.

V samotné diplomové práci mne zprvu zarazil jeho řemeslný přístup. Ač by se dalo říci, že má velké zaujetí (i slušnou míru zkušeností a možností) pro 3D technologie a jejich využití, sáhl nakonec po klasické ruční práci a snad dnes již neklasičtějším sochařském materiálu – sádře. Ačkoliv si ji technologicky upravuje, nebojí se pracovat s materiálem, který má svá omezení s který osobně chápu spíše jako technický mezičlánek v práci sochaře - něco, co pro někoho je určitá beznaděj, či pomíjivost. Nicméně ve výsledku je znát řemeslná zručnost a určitá zkušenost práce s tímto materiálem, od kterého na druhou stranu ví, co může očekávat. Zatím, co kresebnou studii (skicu) nahrazuje virtuální studií, která je víceméně hyperrealistickou 3D počítačovou vizualizací, tak vlastní práci nechává v jednoduchosti formy. Menší měřítko realizovaného díla může korespondovat jak s nedostatkem času, financování, tak bohužel někdy s neschopností autora zorganizovat si vytyčený čas na práci a vytyčit si lépe své priority. Snaží se pracovat se zručností řemeslníka, který ví, že je nutné k práci přistupovat s precizností a trpělivostí. Drobné nedostatky v propracovanosti detailu základní figurky, by mohly být oním nepodstatným detailem, který ve výsledku zbytečně neodvádí pozornost od celku. Zde mám však dojem, že i v souvislosti s menším formátem mohly být lépe dotáženy. Naskýtá se otázka, zda by byl problém základní postavu namodelovat ve větším měřítku s větší precizností a následně pomocí technologických možností vše opět zmenšit a ve finále pracovat mnohem velkoryseji.

Ladislav Ducháček mne hned na začátku „provedl“ svou tvorbou a od začátku mi byl zřejmý jeho zájem o určitou symboliku, někdy i míru jakéhosi vtipu v „pohledu na věc“. Jak jsem už zmínil, jeho hlubší studium zvoleného „filosofického“ až „vědeckého“ kontextu by možná mohlo být více zjednodušeno, resp. zkusit se na věc podívat jednodušším pohledem. Tím mám na mysli zbavit se nepodstatného, možná ani nehledat tolik propojení vědy a umění. Na místo toho jen prostě využít technologických možností a uchopit celou věc v jednoduchosti a přirozenosti. Koneckonců jeho dlouhé hledání propojení figurek je toho příkladem, kdy nakonec shluk do jedné téměř „boschovské“ – (kulovité) kumulace je východiskem. Dalo by se po vzoru bible jen říci – „hledej a nalezněš“. Ale nakonec bych polemizoval o formě a kompozici díla jako celku, neboť autor ač zaujat základním stavebním kamenem člověka, si přesto nechává před očima utéct mnohem zajímavější formu (nebo motiv) spjatou se samotnou DNA – samotnou SPIRÁLU - která nás všechny provází, která má navíc obrovský výtvarný potenciál už od nepaměti (voluty, zlatý střed atd...) a která by mohla skýtat i velké možnosti pro další práce Ladislava Ducháčka.

Otázky k rozpravě:

- vysvětlení kompozice celého díla, resp. přístup autora k průběhu a finální podobě
- zdůvodnění měřítka díla, případně proporce celku
- propracovanost základního prvku – figury, (vysvětlení autorského záměru v pojetí stylizace).

Závěrečné hodnocení:

Na základě dodané fotodokumentace studií, průběhu práce a opakované návštěvy diplomanta v průběhu práce mohu konstatovat, že se jedná sice o dílo v menším měřítku než bych očekával, přesto o zvládnutou diplomovou práci. Dílu by prospělo již zmíněné větší velkorysosti a větší měřítko. Rovněž bych osobně volil jiný materiál pro finální podobu, zejména takový, který zbytečně neomezuje možnosti celkového pojednání (velikost, propracovanost, vnitřní stavbu atd.). Bohužel jsem ještě před termínem odevzdání posudku dílo neviděl ve finální podobě.

Návrh klasifikace: „velmi dobře“ B

Posudek vypracoval(a): MgA. David Moješčík

Datum: 8. května 2016